

DON MLADEN ALAJBEG

In memoriam

(Prigodom pete godišnjice smrti)

Ima mjesta koja zauzimaju privilegirani položaj u našem srcu. Postoje doživljaji koji ostavljaju trajne brazde u čovječjem životu. No isto tako ima i ličnosti koje ostaju nezaboravne i trajno žive u ljudskom sjećanju.

U takve drage i nezaboravne ličnosti spada i don Mladen Alajbeg.

Na 4. lipnja će se navršiti peta obljetnica njegove nenadne smrti († 4. VI 1964 u Splitu).

Ono što je smrt za većinu ljudskih bića — početak zaboravi — za don Mladena je početak historijskog ovjekovječenja. On živi ne samo kod Boga u vječnosti, on još uvijek živi i među nama, u našim srcima, u našem sjećanju, u religioznom životu Splita. Ovaj grad nije zaboravio don Mladena. I ne može ga nikako zaboraviti. Jer od Alajbegove riječi žive još i dandanas tisuće vjernika. Od njegove dobrote hrane se još i sada stotine Splićana. Od njegove svećeničke ljubavi nadahnjuju se i nadalje deseci svećenika i bogoslova.

Don Mladen je bio i ostao dio Splita, dio splitske biskupije i čitave Dalmacije. Ostao je zauvijek kao dio nas samih. Njegova originalna pojava još uvijek zagrijava naš život svojom dobrotom, elanom, snagom, auktoritetom.

Alajbegova umna, melidionna i topla riječ odzvanjala je našim obalama, od Istre do Kotora. Svuda je ostavio lijepu uspomenu. Kao đaku u Trogiru i Splitu, kao vojnik u Kotoru, kao student u Sarajevu i Ljubljani. Prve godine svoga svećeništva darovao je sjemeništarcima kao odgojitelj, šegrtima Splita kao vjeroučitelj i vjernicima Jesenica kao

župnik. Neizbrisivi trag je ostavio u srcima splitskih klasičara, kojima je dugi niz godina bio katehetom. Kad su okupatori prekinuli njegov katehetski rad, posvetio je svoj život splitskoj katedrali kao propovjednik, a poslije kao župnik, kanonik i prepozit kaptola.

Kroz čitavo vrijeme svog života taj čovjek koji je bio »sav srce« — od srca je živio, bolovao i umro — davao je oduška svojoj dušobrižničkoj ljubavi u čuvstvenim pjesmama, brojnim člancima, zanimljivim predavanjima i golemoj korespondenciji.

Pamte ga njegovi daci, ali ga ne zaboravljaju ni njegovi siromasi. Koliko je don Mladen njima izdario ne samo svoga srca, već i novca i vremena i zalaganja i odjeće i hrane i lijekova — to zna samo dragi Bog.

Posebna Alajbegova ljubav bili su mladi leviti. O tome bi nam mogla mnogo pričati sjemeništa Splita i Zadra. O tome nam svjedoče izjave mnogih svećenika kojima je don Mladen bio ocem njihova zvanja. O tome nam na svakoj svojoj stranici priča i njegova knjiga »Na putu u svetište«. Upravo sjemeništarcima je posvetio posljednje časove svoga života....

Plodnog, plemenitog i uzornog života!

Zato ga ne možemo zaboraviti. Ne samo prigodom pete godišnjice njegove smrti, nego nikada.

»Uspomena pravедnika živjet će u vijeke.«

Živan Bezić